

РЕШЕНИЕ

№ 5778

гр. София, 03.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в закрито заседание на 03.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

като разгледа дело номер **9403** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.294-298 АПК.

Образувано е по жалба, подадена на 03.10.23 година от В. Н. Ц., чрез пълномощника му-адв.Г. В. А., срещу действие на органа по принудително изпълнение, изразяващо се в премахване на 03.10.23 година на строеж: Сграда №4 с идентификатор 68134.1383.663.4, находящ се в [населено място], район „Н.“,[жк], [улица], разпоредено със Заповед №РА-20-41/13.04.2016 година, изд. на основание чл.195, ал.6 и чл.196, ал.3 ЗУТ от директора на Д „ОСК“, направление „Архитектура и градоустройство“, Столична община.

Наведените основаия за оспорване са за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и проиворечие с материалноправните норми.

В жалбата е инкорпорирано и акцесорно искане за спиране на предварителното изпълнение на оспореното действие.

с писмения отговор, инкорпориран в съпр.писмо по изпращане преписката на съда, ответникът оспорва допустимостта на жалбата по съображения, че като орган по изпълнението в жалбата е посочен издателят на Заповед №РА-20-41/13.04.2016 година, а не главният архитект на СО, който към настоящия момент бил компетентният орган да издаде заповед по чл.195, ал.4, 5 и 6 ЗУТ, съгл. Заповед №СОА21-РД09-455/22.03.2021 година на кмета на СО за делегиране на правомощия. При условията на евентуалност, ако съдът намери жалбата за допустима, се оспорва бланкетно нейната основателност без да се излагат конкретни съображения по направените с жалбата възражения и искания.

Съдът, въз основа на доводите, изложени от жалбоподателите и доказателствата по преписката, намери за установено следното от фактическа страна:

1. Със Заповед №РА-20-41/13.04.2016 година, изд. на основание чл.195, ал.6 и чл.196, ал.3 ЗУТ и предоставените му със Заповед № РД-09-1423/05.12.2012 година от кмета на СО община правомощия, директорът на Д „ОСК“, направление „Архитектура и градоустройство“, Столична община е наредил на посочените в заповедта лица, сред които и жалбоподателят В. Н. Ц. да премахнат след опразване от обитатели: “Сграда №4“, находяща се в ПИ с идентификатор 68134.1383.663 по КК и КР на район „Н.“-СО, представляващ УПИ XVIII-663, кв.70 съгл. действащия ПУП. В заповедта е определен 2-месечен срок за изпълнение. Наредено е в 3-дневен срок след изтичане на срока за доброволно изпълнение, от компетентните служители да се състави констативен протокол (приложение№ 1) от Наредбата за принудителното изпълнение на заповеди по чл. 195, ал. 4, ал. 5 и ал. 6 от ЗУТ за поправка, заздравяване или премахване на строежи или части от тях и заповеди по чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ за премахване на незаконни строежи или части от тях от органите на Столична община (По-долу за краткост: Наредбата за принудително изпълнение), приета с Решение №330 по Протокол №63 от 12.06.2014 година на СОС и при констатирано неизпълнение да се пристъпи към принудително изпълнение. Наредено е още в 7-дневен срок от съставянето на констативен протокол (приложение№ 2) от същата наредба за предприемане на последващи действия.

2. Видно от влязло в сила на 18.10.2016 година Определение №4201/22.07.2016 година, постановено по адм. дело №5938/2016 година по описа на Административен съд София-град (приложение в изпратената от ответника преписка), жалбата на В. Н. Ц. срещу Заповед №РА-20-41/13.04.2016 година на директора на Д „ОСК“, направление „Архитектура и градоустройство“, Столична община е оставена без разглеждане на основание чл.158, ал.3 АПК (поради неотстранени недостатъци), и производството по делото е прекратено.

3. В преписката е приложена (л.79 по делото) покана за доброволно изпълнение по чл.277, ал.1 АПК до адресатите на Заповед №РА-20-41/13.04.2016 година, сред които е и жалбоподателят В. Н. Ц.. В преписката обаче не се съдържат никакви доказателства за осъществено съобщаване на когото и да било от адресатите на поканата за доброволно изпълнение. Не се твърди такава да е осъществено и в писмения отговор на жалбата, инкорпориран в съпр.писмо по изпращане преписката на съда.

4. В съотв. с приложеното в преписката уведомление от 29.09.23 година, подписано от инж.Г. А., началник отдел „ИИЕКС“ в Район „Н.“-СО (без данни за съобщаването му), на 03.10.23 година от 09.00 часа при благоприятни условия ще започне премахването на посочените строежи, сред които и процесният-сграда №4. В уведомлението е посочено, че се умоляват „собствениците на строежите (без същите да са посочени, бел. на съдията) да ги освободят от имущество, оборудване и др.“

При тези фактически установявания, съдът намери, че жалбата е допустима, а разгледана по същество и основателна, по следните съображения:

Орган по изпълнението срещу граждани и организации по смисъла на чл. 271, ал.1, т.1 от АПК е административният орган, който е издал или е трябвало да издаде административния акт, освен ако в изпълнителното основание или в закона е посочен друг орган.

След като компетентността на издателя на изпълнителното основание- Заповед

№РА-20-41/13.04.2016 година е била отнета в съотв. с твърденията на ответника и по арг. от чл.153, ал.3, вр.чл.271, ал.2 АПК съдът конституира служебно като страна по делото компетентния орган. При това законово разрешение и при ясно и недвусмислено изразена в жалбата воля да се оспори процесното действие по принудително изпълнение, съдът намира жалбата за допустима, обратно на доводите на ответника. Индивидуализирането на ответника чрез посочването на издателя на изпълнителното основание е в съотв. чл.272, ал.1 АПК. Обратното на това не само е необоснован формализъм, препятстващ достъпа до съд, но и пряко противоречи на чл.153, ал.3, вр.чл.271, ал.2 АПК.

В съотв. с на чл. 267 от АПК, на изпълнение по реда на Дял пети от АПК подлежат изискуемите задължения, породени от изпълнителните основания, предвидени в този кодекс или в друг закон.

Изпълнителните основания са изчерпателно изброени в чл. 268 от АПК - това са влезлите в сила или подлежащи на предварително изпълнение индивидуални или общи административни актове; решения, определения и разпореждания на административните съдилища или споразумения пред административните органи или пред съда.

Съгласно чл. 294 от АПК на обжалване подлежат постановленията, действията и бездействията на органите по изпълнението.

Жалбата се подава чрез органа по изпълнението до административния съд по мястото на изпълнението в 7-дневен срок от извършване на действието, ако страната е присъствала при извършването му или ако е била призована, а в останалите случаи - от деня на съобщението- чл.296, ал.1 АПК.

Длъжникът по изпълнението, в качеството на страна в производството по изпълнението, безспорно има право на жалба- арг. от чл.295 АПК.

По своя характер изпълнителното основание-подлежаща на предварително изпълнение, а освен това и влязла в сила на 18.10.2016 година заповед за премахване на строежи, които поради естествено износване или други обстоятелства са станали опасни за здравето и живота на гражданите, негодни са за използване, застрашени са от самосрутване, създават условия за възникване на пожар или са вредни в санитарно-хигиенно отношение и не могат да се поправят или заздравят удостоверява изискуемо задължение за изпълнение на действие, което може да бъде извършено от друго лице.

Въпреки изложеното обаче оспореното действие по принудително изпълнение е незаконосъобразно по следните съображения:

Поканата за доброволно изпълнение е първият акт, с който започва изпълнителното производство. По своята същност тя не представлява акт или действие по принудително изпълнение по смисъла на чл. 294 АПК. Поканата за доброволно изпълнение цели да информира длъжника за започването на изпълнение и да му предостави възможност доброволно да изпълни длъжното. В случаите, когато длъжникът счита, че: 1. изпълнителното производство е недопустимо или че 2. е налице липса на изпълняемо материално задължение, той може да защити правата си като или в рамките на срока за доброволно изпълнение незабавно поиска от органа по изпълнението да прекрати производството на някое от визираните в чл. 282, ал. 1 АПК основания, а постановлението на органа ще подлежи на обжалване (в първия случай) или да предяви отрицателен установителен иск по чл. 292 АПК (във втория случай), което между другото с жалбата се твърди, че е било вече предприето.

Поканата за доброволно изпълнение, включително нейното връчване по чл.277, ал.1 от АПК е положителна процесуална предпоставка за преминаване към принудително изпълнение и следва да предхожда изпълнителните действия на административния орган. Установената по делото липса на надлежно съобщаване на приложената в преписката покана за доброволно изпълнение директно обуславя отмяната на това основание на оспореното действие по принудително изпълнение.

По искането за спиране на предварителното изпълнение на оспореното действие, съдът излага следното:

Съгласно чл.294, ал.7 АПК, подаването на жалбата не спира изпълнението, но съдът може да го спре до разрешаване на спора, ако то би могло да причини на оспорващия значителна и трудно поправима вреда.

Нормата има предвид само спора, предмет на делото по чл.294 АПК, а не други спорове, предмет на др. дела, вкл. и на делото по чл.292 АПК. Казано по друг начин, действието на определението по чл.294, ал.7 АПК е ограничено до приключване на делото по чл.294 АПК с окончателен съдебен акт. При постановяване на решение по съществото на спора, което е окончателно по арг. от чл.298, ал.4 АПК, отпада предмета на искането по чл.294, ал.7 АПК и по него не се дължи произнасяне.

Искането на жалбоподателя за присъждане на разноски е частично основателно-за сумата от 10 лева заплатена държавна такса. Доказателства за заплатено възнаграждение за защитата, осъществена от адв.Г. А. до постановяването на акта по съществото на спора не са приложени, а по-късното им прилагане е недопустимо (Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК, т.11). В приложеното пълномощно (л.24 по делото) е вписано, че „упълномощителят дължи направените от адвоката разноски включително и адвокатски хонорар в размер на 2000 лева, чието заплащане ще се осъществи в брой и на ръка.“ Доказателства, че заплащането е осъществено обаче не са приложени (Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК, т.1).

Воден от гореизложеното, Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на В. Н. Ц., чрез пълномощника му-адв.Г. В. А., действие на органа по принудително изпълнение, изразяващо се в премахване на 03.10.23 година на строеж: Сграда №4 с идентификатор 68134.1383.663.4, находящ се в [населено място], район „Н.“,[жк], [улица], разпоредено със Заповед №РА-20-41/13.04.2016 година, изд. на основание чл.195, ал.6 и чл.196, ал.3 ЗУТ от директора на Д „ОСК“, направление „Архитектура и градоустройство“, Столична община.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНАТА ОБЩИНА да заплати на В. Н. Ц. с ЕГН [ЕГН] сумата в размер на 10 (десет) лева, разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване (чл.298, ал.4 АПК).

Решението да се съобщи страните-жалбоподателя и ответника-главния архитект на Столична община, вкл. и на 3-то по делото лице-инж.Г. А., началник отдел „ИИЕКС“ в Район „Н.“-СО чрез изпращане на преписи от него.

Съдия:

